

Oud of eng?

De beslissing om m'n gezicht te laten opkalefateren is een lang en pijnlijk gevecht geweest dat zich voornamelijk in mijn hoofd afspeelde en dat ik slechts met weinig mensen heb gedeeld. Al jaren heb ik een haat-liefdeverhouding met het verschijnsel plastische chirurgie (voortkomend uit een haat-haatverhouding met het verschijnsel 'ouder worden'). Mijn eerste consult bij een plastisch chirurg was halverwege de jaren negentig: een ongeïnteresseerde zak die me uitlegde waarom borsten er, nadat je kinderen hebt gehad, uitzien als theezakjes; terwijl dat heus nog wel meeviel. Hij verklaarde dat versteviging niet mogelijk was, tenzij er tepels verplaatst mochten worden. Liever niet. 'Opvullen kunnen we ze ook,' opperde hij. 'Een volle cupmaat groter, fijn toch?'

Hoewel die kerel elke haar in mijn lichaam rechtop deed staan, maakte ik een afspraak voor een borstvergroting. Een periode geobsedeerd naar borsten kijken brak aan. Patricia Paay stond destijds met haar nieuwe boezem in de *Playboy*;

een klein vrouwtje met overgewicht op een onhandige plek. Ik vond haar bij haar eerste *Playboy*-shoot mooier met haar sexy kleine borstjes. Tijdens mijn zwangerschap had ik ook enorme memmen en kreeg ik op straat opmerkingen als ‘vergeet je ze niet water te geven?’ Met grote borsten kun je niet op je buik slapen, of naar de tram rennen zonder een bezienswaardigheid te zijn. De meest ontluisterende anekdote over siliconenborsten vertelde een vriendin. Haar man raakte haar borsten niet meer aan na de vergroting; ze waren niet meer van haar, vond hij. Het waren twee vreemde dingen geworden. Bovendien duurde het, als ze een kwartiertje in de kou fietste, ongeveer een half uur voordat die ‘vreemde dingen’ waren opgewarmd. Dat was de druppel. Ik annuleerde de operatie met de tekst ‘ik ben bang dat het er toch een beetje te dik bovenop gaat liggen’. Wonderbaarlijk genoeg herstelden mijn borsten zich, dankbaar dat ik ze van de slachtbank had gered.

Zes jaar later, in de zomer van 2001, was plastisch chirurg nummer twee aan de beurt; dit keer in een dure kliniek in Los Angeles. Hij heette dokter Kamer, en half Hollywood liet zich door hem verbouwen. Voor het eerst hoorde ik over spul waarmee ze je gezichtsspieren kunnen verlammen. Hij wees me op de verslapping van mijn oogleden, een aankomend nekflapje en een paar verontrustende harlekijnrimpels (die lopen van je mondhoeken naar beneden, zoals bij een buikspreekpop). Tijdens ons gesprek kwam zijn assistente iets op z’n bureau leggen. Haar ogen waren iets te ver opengesperd en haar jukbeenderen glommen alsof ze met boenwas waren behandeld; ze leek een vleesgeworden etalagepop. Een klein stemmetje in

mijn hoofd vroeg: wat wil je liever, oud worden of eng worden? *'Am I going to look like her?'* vroeg ik toen ze weg was. Kamer pakte m'n hand en fluisterde: *'You're going to look fabulous. I promise.'* In het najaar had hij een plekje voor mij.

Terug in Nederland begon ik mijn geheime *'plastic fantastic'*-reis te plannen, vriendinnen te mobiliseren die mijn kinderen konden opvangen, een arsenaal aan smoezen te verzinnen om te verklaren waarom ik een paar maanden uit de running was en een tweede arsenaal voor hoe het kwam dat ik er zo totaal anders uitzag. Een maand later knalden twee vliegtuigen het World Trade Centre in New York binnen. Ik was in shock en stuurde de volgende mail: *'Dear Mister Kamer. The terrible thing that happened on September 11th changed everything. I'm sad, confused and I want to be with my children. Suddenly my quest for a better look seems futile. I don't want to go ahead with the surgery; I hope you understand.'* Twee weken later werd mijn aanbetaling teruggestort zonder dat ik erom had hoeven vragen.

De laatste schijnbeweging die ik naar een plastisch chirurg maakte was in 2004, in Hilversum. Per abuis meldde ik me eerst bij de benedenburen met de vraag: 'Is hier de Velthuis Kliniek?' Maar de regionale krant bleek er te huizen. Die priemeur kregen ze cadeau.

'Zo, en wat kan ik jou eens gaan aandoen?' vroeg de vrouwelijke chirurg terwijl ze me over het montuur van haar bril streng aankeek. Nerveus schoof ik heen en weer op mijn stoel. Wat wilde ik? Ik wilde een partij blijven. Niet meedraaien voor spek en bonen, maar blijven flirten zonder dat het potsierlijk

werd. Positieve energie uitstralen en – nog belangrijker – ontvangen. Niet tobberig worden. De jeugd blijven aanraken. Niet langzaam uitdoven maar ertussenuit knijpen op het hoogtepunt van het feest. Toch vertrok ik ook toen weer zonder een afspraak te maken. Ik durfde niet.